

Sygn. akt III AUa 831/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Lublinie

sprawy B. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni B. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 26 lipca 2018 r. sygn. akt IV U 910/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja

III AUa 831/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., przyznał B. P. emeryturę od(...), tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i ustalona na kwotę 1738,08 zł brutto.

Decyzją z dnia 31 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., przyznał B. P. okresową emeryturę kapitałową od dnia(...), tj. od dnia nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość emerytury kapitałowej została określona na kwotę 179,60 zł.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. P., kwestionując zarówno wysokość emerytury kapitałowej, jak i emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w części dotyczącej wysokości składek zewidencjonowanych na jej koncie ubezpieczeniowym, jak i składek na subkoncie. W ocenie ubezpieczonej okres od dnia 1 października 2008r. do dnia 29 grudnia 2013r., organ rentowy powinien uznać jako okres, w którym podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przy podstawie wynagrodzenia 2850 zł brutto, co skutkowałoby naliczeniem na jej koncie ubezpieczeniowym oraz subkoncie wyższych składek za ten okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2018 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

B. P., ur. (...) w okresie od 1 sierpnia 1999r. była zatrudniona w Towarzystwie (...) S.A. w W. początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej w dniu 15 lipca 1999r., a następnie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 18 października 1999r. Stosunek pracy w (...) Towarzystwo (...) S.A. ustał w dniu 30 września 2008r. w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę. Wyrokiem z dnia 8 listopada 2013r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przywrócił B. P. do pracy w Towarzystwie (...) S.A. w W. na poprzednich warunkach pracy i płacy, a także zasądził na rzecz ubezpieczonej kwotę 2.850 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Powyższe orzeczenie stało się prawomocne w dniu 28 grudnia 2013r.

B. P. 22 września 2017r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Organ rentowy wydał dwie zaskarżone decyzje z dnia 31 października 2017r. Pierwszą decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych działając na podstawie art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał B. P. emeryturę od(...)w wysokości 1.595,09 zł netto, tj. kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 106.017,18 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego- 351.445,50 zł, a średnie dalsze trwanie życia wyniosło 263,20 miesięcy. Kolejną zaskarżoną decyzją organ rentowy przyznał ubezpieczonej okresową emeryturę kapitałową od dnia (...), tj. od dnia nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 179,60 zł, której wysokość ustalona została poprzez podzielenie kwoty środków, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zewidencjonowanych na subkoncie, tj. 47.271,08 zł przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę dla danego ubezpieczonego w wieku 60 lat- 263,20 miesięcy. Podstawę prawną przyznania i ustalenia wysokości okresowej emerytury kapitałowej stanowią przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2014r. poz. 1097 ze zm.). Organ rentowy wskazał, iż okresowa emerytura kapitałowa będzie wypłacana łącznie z emeryturą przysługującą z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz, że prawo do okresowej emerytury kapitałowej wygaśnie z dniem 17 października 2022r.

W ocenie Sądu Okręgowego decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 31 października 2017r. są prawidłowe.

Zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 poz. 1270) emeryturę oblicza się biorąc pod uwagę wysokość składek wpłaconych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także na pozostałe konta emerytalne. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można brać pod uwagę hipotetycznych składek, które ewentualnie powinien wpłacić pracodawca, a których ostatecznie nie wpłacił. W przedmiotowej sprawie pracodawca wpłacił wszystkie składki, jakie zgodnie z przepisami prawa miał obowiązek uiścić. Nadto, po rozwiązaniu stosunku pracy istnieje domniemanie prawidłowości owego rozwiązania. Rozwiązanie stosunku pracy przez Towarzystwo (...) S.A. z B. P. zostało dopiero podważone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 8 listopada 2013r. Powyższym orzeczeniem Sąd Rejonowy przywrócił ubezpieczoną do pracy w Towarzystwie (...) S.A. w W., a także zasądził na jej rzecz kwotę 2.850 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę). Od w/w kwoty

została obliczona składka na ubezpieczenie społeczne, którą pracodawca wpłacił. Za okres od 30 września 2008r. do 29 grudnia 2013r., nie zostało na rzecz ubezpieczonej zasądzone wynagrodzenie, co w konsekwencji spowodowało brak podstaw do odprowadzenia składki na ubezpieczenie społeczne. Dlatego też, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie mógł wyliczyć wysokości świadczenia emerytalnego biorąc pod uwagę składki, które nie zostały rzeczywiście opłacone.

Ubezpieczona powołała się na przepis art. 51 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy zgodnie z którym pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia, nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia. Odnosząc się do tej kwestii, Sąd Okręgowy zauważa, iż okres pozostawania bez pracy przez ubezpieczoną wlicza się do wszystkich uprawnień pracowniczych. Jednakże, nie ma związku z przepisami dotyczącymi ubezpieczenia społecznego, a także świadczeniami z ubezpieczenia społecznego. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez pominięcie art. 51 k.p i art. 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, oraz naruszenie prawa procesowego przez pominięcie faktu restytucji stosunku pracy na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z 8 listopada 2013r., wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i decyzji ZUS o emeryturze, zobowiązanie ZUS do ściągnięcia od pracodawcy (płatnika) należnych składek, za okres podlegania ubezpieczeniu za który nie przyznano wynagrodzenia i waloryzacji, zasądzenie odsetek za zwłokę i kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna. Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny i został prawidłowo przedstawiony przez Sąd Okręgowy. Sąd odwoławczy, oceniając rozważania prawne poczynione przez sąd pierwszej instancji, uznał je za prawidłowe, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie.

Zarzut naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego jest niezasadny.

Zgodnie z art. 51 § 1 kodeksu pracy pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia, nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.III.2010 r. sygn. II PK 265/09, podkreślił, że pojęcie "okres pozostawania bez pracy" o którym mowa w art. 51 § 1 k.p. należy rozumieć jako okres nieświadczenia pracy u pracodawcy, który dokonał wypowiedzenia niezgodnie z prawem. Okres ten nie jest okresem zatrudnienia, ani okresem uznawanym za okres zatrudnienia, lecz jedynie okresem podlegającym wliczeniu do okresu zatrudnienia. Dlatego za okres pozostawania bez pracy pracownikowi przywróconemu do pracy orzeczeniem sądu, który podjął pracę u dotychczasowego pracodawcy, nie przysługuje np. prawo do urlopu wypoczynkowego. Orzeczenie o przywróceniu do pracy doprowadza do powstania stosunku pracy, jaki istniał przed rozwiązaniem umowy o pracę, nie unieważnia natomiast bezprawnego oświadczenia pracodawcy z mocą wsteczną, od momentu w jakim oświadczenie to zostało złożone.

Zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 poz. 1270) emeryturę oblicza się biorąc pod uwagę wysokość składek wpłaconych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także na pozostałe konta emerytalne. Brak jest podstaw do uwzględnienia przy wysokości emerytury hipotetycznych składek, które nie zostały uiszczone. W przedmiotowej sprawie pracodawca wpłacił wszystkie składki, jakie zgodnie z przepisami prawa miał obowiązek uiścić, i żądanie zobowiązania ZUS do ściągnięcia od pracodawcy (płatnika) należnych składek, nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Mając na uwadze powyższe, z mocy art. 385 k.p.c. orzeczono, jak

w sentencji.